

DINÓK ZOLTÁN

A kutya

Lajos úr sétálgatott az utcán. Majd egy füves parkrészt ért, ahol kifújta magát. Egy kutyára lett figyelmes. Szimatolt az egyik fa körül, majd odaszaladt Lajos úr lábához. Nyelvével nyaldosta a cipőjét.

– Hagyd abba, te!

A kutya erre ugatni kezdett.

– Nincs neked gazdád? – kérdezte Lajos, mintha a kutya értené.

Az csak a farkát csóválta. Majd visszament a fához. Lajos látta hát, hogy nincs gazdája a kutyának. Merész gondolata támadt. A kutyát magához csalta. Szépen hazavezette. Lajos magányosan élt, úgy gondolta, ő majd a gondját viseli. A kutyának sem volt ellenére. Lajos értett a kutyatartáshoz, hiszen már volt egy neki, csak az egy évvel korábban megdöglött. Egyáltalán ezért is vitte magával. Mikor hazaért a kutyával, elővett a hűtőszekrényből pár húscsacatot. Azt odaadta neki, egy kis tálon. A kutya rögtön befalta.

– Ügyes vagy! – mondta Lajos.

A kutya a férfi testéhez dörgölőzött. Másnap aztán Lajos sétáltatni vitte a kutyát. Körülbelül ugyanarra a helyre, ahol rátalált. A kutya szimatolt, még a farkát is csóválta, igazán jól érezte magát az új gazdival.

Egyszer csak egy férfi tűnt fel. A kutya régi gazdája. Úgy csinált, hogy ne vegyék észre. Amikor Lajos hazasétált a kutyával, a régi gazda követte őket. Kileste, hol lakik Lajos.

Következő nap Lajos épp mosogat, amikor kopogtatnak.

– Maga az a Varga Lajos?

– Igen. Én. Mit akar tőlem?

– A kutyája eredetileg az enyém.

– Tényleg? Bocsásson meg! Visszaadom, ha akarja!

Az idegen nevetett.

– Épp ezért jöttem!

– Miért? – értetlenkedett Lajos.

– Hogy köszönetet mondjak, amiért a kutyám szerető gazdára lelt. Én a viselkedését már nem tűrtem meg, ezért hagytam ott a parkban.

A kutya hangosan ugatni kezdett.

– Csak halkan! – mondta Lajos.

– Kutylónak hívják! – mondta az idegen.

– Talán rosszul viselkedett? – kérdezte Lajos.

DINÓK ZOLTÁN (1981, Kecskemét) író, költő. Volt hírlapáros és könyvkereskedő. Írt regényt, kisregényt, drámát, novellát, verset, esszét. Az álomvilág nagyúr címmel 2010-ben jelent meg novelláskötete.

- Á! Mellettem elvadult. Remélem, ön mellett nem fog.
- Ugyan. Hiszen velem olyan, mint egy bárány.
- Valóban? – kérdezte a férfi.

A kutya mérgesen nézett.

- Hát persze. Nem hazudok.

Lajos a kutyára nézett.

- Nem is értem, hogy magával miért nem jött ki jól.

- Túlságosan elkényeztettem.

Lajos elgondolkodott.

- Maga ne tegye. Hallgasson rám.

Majd a kutya hangosan sívított.

- Csend, kutyuló! – mondta Lajos is ezt a nevet használva.

- Na, én megyek. Vigyázzon a kutyára.

- Jó, viszlát – mondta Lajos.

Majd becsukta az ajtót s a kutyára nézett, aki sunyi képet vágott, de látszott rajta, hogy fellelegzett. Lajos a háztartásban elvégzett ezt-azt, s mikor megy be a nagyszobába, a sarokban egy hatalmas ürülékkupacot lát.

– Hé! Kutyuló! Az istenfádat! Már megmutattam, hova kell menni ilyenkor.

Az szégyellte magát s csóválta a farkát.

- No, mindegy, nem haragszom rád!

S azzal a kutya odament Lajos lábaihoz s nyaldosni kezdte.

- Jól van, te! Menj és játssz!

Kutyuló hallgatott új gazdájának szavára. Lajos meg elővett egy új kutyatápot, s eléggé érthetetlen módon arra gondolt, milyen szép idők voltak, amikor feleségének készítette így el a vacsorát.

Géza

A kocsmában tartózkodott. Haverjaira oda se figyelt. Ők meg úgy viselkedtek, mintha Géza köztük sem lenne. Csak csendben iszogatót, mintha a csillagok közt járt volna. A pincér észrevette, de ő is csak a többi törzsvendéggel volt elfoglalva. Velük beszélgetett ugyanis. Géza kezdte nem jól érezni magát. Ezért kifizette az italát és hazaindult. Útközben arra gondolt, benézhetne a templomba, pap barátjához. Most úgysem tart misét s nem is csinál semmi fontosat. Úgyis útba esik. Géza látta, hogy nyitva a kapu. Bement. Szétnézett, aztán megpillantotta a templomszolgát:

- Hol van Rezső atya?

– Az irodájában.

– Kösz.

Géza odament. Nagy lélegzetet vett, majd kopogtatott.

– Tessék!

– Én vagyok, az, Géza!

– Ja, gyere csak be!

Az atya valóban semmi különöset nem csinált. Géza köhögött, aztán a földet bámulta. Az atya letette kezéből a könyvet, aztán így szólt:

– Miben segíthetek?

Géza felemelte a fejét, de arca bánatos volt és meggyötört. Belevágott a közepébe:

– Maga ért-e a politikához?

Rezső atya meghökkent. Nem is tudta, mit válaszoljon erre.

– Hát... Mivel pap vagyok, politikával nem foglalkozom, de halálomig művelődő ember vagyok, így azért nem vagyok buta ahhoz sem...

– A rendszerváltás... – mondta részegen Géza.

– Mi van a rendszerváltással? – kérdezte a pap.

– Annak vesztese vagyok. Beteg ember. Azelőtt volt munkám. Utána egyre jobban elszegényedtem, ez az igazság... Csak azért jöttem magához, mert maga az Úr Jézus küldötte és követője, azt pedig tudom, hogy Jézus a meggyötörtek, vagyis a szegények királya...

Rezső eléggé meghökkenve hallgatta.

– Ez bizony így van...

– Szóval Jézus biztos szeret engem, ugye? Biztos, hogy egyáltalán viseli a gondomat? S minden elesett, szegény ember gondját-baját?

– Igen, a szegények és betegek az egyház gyermekei... – mondta a pap.

Géza elmosolyodott, bár bárgyú mosoly volt ez azért.

– Tehát Jézus szeret engem, igaz? – kérdezte Géza.

– Hát hogyne. Biztos vagyok ebben. Rendes ember vagy. Pap vagyok, ennyit megállapíthatok.

– De az Úristen akkor miért nem fordítja jobbra a sorsomat? Miért nézi, hogy kínlódjak és szenvedjek?

A pap erre hallgatott.

– Mondjunk el egy imát!

– Ugyan, nem ima kell ide!

– Részeg vagy!

– Igen, mert igazságtalan volt az élet velem!

– Géza, ne csináld!

– Mit ne csináljak? Az élet élőhalottá tett s ne legyek felháborodva? Mások meg úsznak a boldogságban. Csak a temetőben leszünk egyenlők.

– Géza, ne legyél ilyen feldúlt.

– Talán azt mondja erre, hogy boldogok a szelídek? Az élet éppenséggel nem szelídségre nevel.

– Géza, ne légy már ilyen pesszimista és durva! Az élet sokszor valóban nem úgy alakul, ahogy szeretnénk! Az üdvösségért meg kell harcolni! Nem csak neked küzdelem az élet! Ajánlom, hogy imádkozz!

Géza legyintett.

– Mit segítene az rajtam? – mondta tűnődve.

– Sokat, Géza, sokat...

– Talán. De aki nem kisember, az nem is imádkozik... Talán egy politikus imádkozik? Nem hiszem...

– Ne foglalkozz már állandóan másokkal! – mondta a pap.

– Az ember a sorsát hogyan másképp, ha nem másokéhoz hasonlítva méri fel?

A pap sóhajtott.

– Reménytelen eset! – mondta aztán. Meg különben is, innod sem kéne.

– Az egyetlen vigaszomat is megtiltaná?

– Magadnak ártasz. Nem érted?

– Talán igaza van. Bolond vagyok már én is. Csak magamnak ártok folyton.

– Nem vagy bolond. Intelligens ember vagy, amióta csak ismerlek.

– Én nem szolgáltam rá erre a sorsra! – mondta Géza ridegen és komolyan.

– Azt hiszed, az én életem talán könnyű? – kérdezte a pap kicsit felháborodottan. – Nemrég halt meg az anyám.

– Ó! Ezt nem is tudtam. Nagyon sajnálom.

– Hát sok mindent nem tudsz. És? Siránkozom? – kérdezte már gúnyosan a pap.

– Igaza van. A halálélmény komoly dolog. Most aztán maga is imádkozhat sokat...

– Öreg volt nagyon s beteg... Tudomásul veszem s nem nyavalygok. Miért imádkoznék? Azt akkor kellett volna, a betegágyánál...

– De Atyám, mindig azt mondja, hogy sok társadalmi igazságtalanság ellen nem tudunk mit tenni. S törődjek bele ebbe a szegény, nyomorult sorsomba? Hisz maga abban, hogy a politika képes megjavítani a szegény emberek életét?

– Nem nagyon. A kommunizmusról nem sok jó véleményem van.

– Mégis abban a rendszerben éltem jobban.

A papot kezdte fárasztani az eszmecsere.

– Menj haza és pihenj! Vagy kösd le valamivel magad.

– Rendben. Nem vagyok jó beszélgetőpartner.

– Semmi bajom nincs veled, csak engem nem érdekel a politizálás. Én utáltam a szocializmust.

Géza fogta magát s kísértelt a templomból. Fáradt volt már nagyon. De otthon még asszony se várta. A felesége két évvel korábban meghalt. Várt rá a magány és a sivárság.